

Mínotaurův ostrov (III.)

Jan Kameníček

Jan Kameníček

**Mínotaurův ostrov
(III.)**

Tribun EU
2014

Motto:

Otče, stále ještě nejsem jaksepatří zotavený, ba ani tak v dobrém stavu, a přičtete-li k tomu ještě, že mohu mluvit jen šeptem, a ani to ne příliš často, také rád návštěvu s bratrem rádi odložíte. Všecko je v samotných počátcích, jak onehdy konstatoval nadmíru laskavě jeden profesor.

Franz Kafka *Dopisy rodičům*

Byl jsem se dnes odpoledne projít, ještě je zima, i když už několik dní svítí sluníčko. Navštívil mě – po delším čase – můj celoživotní přítel Steinmann, a tak jsme strávili krásné minuty v parku. Na zahradě sedělo pár známých, nechtělo se nám s nimi hovořit. Láskyplná sugestivnost, s jakou líčí své choroby, pohyby, které se při jejich hektickém vyprávění zrychlují s proudem slov plných sebelítosti, gesta rukou, bolestné grimasy, to všechno prozrazuje velikou lásku k sobě samému - nikdy jindy se nedokážou vzepnout k tak živému výrazu. A pokud nehovoří o sobě, protože si jejich soused prosadí svou, jsou neteční a mrtvě vláční; je zcela jisté, že právě tímto mimickým manévrem si záměrně říkají o pozornost. A když se jich sejde hned několik, chudáků bez dostatečné lítosti okolí, ve stejných světlešedých županech, to je teprve hotové peklo. A tak po srdečném rozloučení s milým přítelem sedím raději v pokoji sám, a je klid. Steinmann zestárl.

Je to teď stále více stejné. Každý den je pro mne delší. Uvědomuji si, že mě čeká život bez jakýchkoliv peripetií. Dlouho jsem si to nechtěl přiznat, velice prudce jsem se rozběsnil, když mně to někdo z mých známých naznačil. Báł jsem se něco podobného vůbec připustit, natož to přiznat, ale je to tak. Skončit jako ostatní kolem, pouze ve vzpomínání. Dříve, když jsem se někdy nahlas zamyslel - záměrně si chtěje s druhým popovídat, skončila naše debata vždycky stejně: ukřivděnými poznámkami a obhajováním svých neúspěchů. Přišel jsem tedy na to, že je lepší nemluvit.

Když jsem přišel na svět, byly už mému bratrovi dva roky. Narodil jsem se do tmavé zatuchlé vily, která stále ještě patřila babičce, mamince mé maminky. S mým narozením se už moc ani